

Korinne van Triest

Lily (46): “Ik slaap nog steeds met een knuffel”

Als vijfjarig meisje kreeg Lily (46) van haar pleegouders een knuffelaap met sprekende kraalogen. Sindsdien steunt ‘Boeboelaas’ haar in moeilijke periodes.

Tekst: [Dewi Hoijtink](#)

Leestijd 6 minuten • 12 januari 2026, 16:45

“Als klein meisje heb ik veel meegemaakt. Mijn biologische moeder was zestien toen ik geboren werd, dus werd ik overgeplaatst naar mijn opa en oma in Suriname. Toen mijn oma ziek werd, moest ik weer terug naar mijn biologische moeder in Nederland, die ik eigenlijk niet kende. Bij haar thuis was het kil en koud. Ik herinner me nog dat mijn halfbroertje en ik vaak werden opgesloten op het zolderkamertje. We werden allebei mishandeld. Ik heb nog steeds littekens op mijn gezicht, zowel aan de rechter- als linkerkant, die ik dagelijks wegwerk met make-up.

Pleeggezin

Op mijn vijfde kwam ik in een pleeggezin terecht. Vanaf het moment dat ik daar de drempel overstapte, begon voor mij de zon weer te schijnen. Er was meteen een gevoel van thuis, dat versterkt werd doordat ik van mijn pleegouders een knuffel mocht uitzoeken. In de speelgoedwinkel werd ik aangetrokken tot Boeboe, een aap in

een rood shirtje en een tuinbroekje, met een heel vriendelijk gezicht. Zijn kraalogen raakten mij. In Suriname heb ik in de bush bush veel apen gezien. Boeboes kraalogen gaven me iets van herkenning aan die fijne tijd.

Ik noemde hem Boeboelaas, omdat ik dacht dat dat in het Surinaams 'aap' betekende. Pas dertig jaar later kwam ik erachter dat het 'boeman' betekent: iemand die kinderen laat schrikken. Toch heb ik zijn naam niet veranderd. Om de een of andere reden klopte het voor mij. Misschien omdat ik als kind voor niets of niemand bang was, en het voor mij voelde alsof hij mij, als boeman, beschermde tegen de buitenwereld.

Onzichtbaar vriendje

Boeboe werd mijn troost op moeilijke momenten. Bij het pleeggezin kwamen vaak maatschappelijk werkers. Het was de bedoeling dat ik hen vertelde wat ik had meegemaakt, maar het lukte me niet om daarover te praten. Zelfs mijn pleegouders en vriendinnen vertelde ik weinig. Met Boeboelaas lukte dat wel. Ik praatte tegen hem alsof hij een vriend was. Een soort onzichtbaar vriendje, zoals kinderen vaak hebben. Hij zei dan misschien niets terug, maar voor mij voelde dat wel zo. Het luchtte op om mijn verhaal kwijt te kunnen. De tekst 'geef mij nu je angst, ik geef je er hoop voor terug' van Guus Meeuwis doet me altijd aan Boeboe denken.

Met mijn pleeggezin ben ik veel verhuisd. Daar had ik soms moeite mee, want ik ben een controlfreak en wil graag weten waar ik aan toe ben. Het hielp dat Boeboe bij elke verhuizing aan mijn zijde stond. Dat gaf me houvast, want Boeboe bleef altijd hetzelfde. Ik kon ook mijn zorgen bij hem kwijt. Dan zei ik: 'Hé Boeboe, we gaan weer verhuizen, het voelt even niet goed, het voelt even niet veilig'. Dan voelde ik me toch weer een stukje lichter.

Beentjes

Met opmerkingen [LMvD1]: Dit nummer is van André Hazes

Ook toen ik op mezelf ging wonen, ging Boeboe met me mee. Ik heb me als dertiger regelmatig heel eenzaam gevoeld, omdat er in die jaren jeugdtrauma's omhoogkwamen en ik niet gelukkig was in mijn werk. Als ik verdrietig was, liet ik vaak even mijn hoofd op Boeboes beentjes rusten. Het voelde dan alsof hij mijn gedachten kon lezen en mijn zorgen wegnam. Ik ging in die tijd wel in therapie, want ik had ook iemand nodig die me een spiegel voorhield en me aanwijzingen gaf. Dat kan een knuffel natuurlijk niet. Toch is Boeboe altijd mijn eerste aanspreekpunt geweest, en nog steeds.

Ik blijf het soms moeilijk vinden om met mensen te praten. Toen ik onlangs een partner had, zocht ik op verdrietige momenten nog steeds mijn toevlucht tot Boeboe. Ook bij het uitgaan van relaties heeft Boeboe me altijd gesteund. Als ik ergens tegenop zie, praat ik ook vaak even met hem. Andere mensen schrijven hun gedachten op in een dagboekje of delen het met een vriendin, ik heb Boeboe. Boeboe oordeelt niet, het maakt niet uit wat ik tegen hem zeg en hoe ik dat zeg. Hij luistert altijd onvoorwaardelijk en zal nooit ongevraagd advies geven.

Nooit gewassen

Boeboe zit overdag altijd pontificaal in het midden van mijn bed. Alsof hij over me waakt. 's Nachts zet ik hem naast mijn kussen neer. Als hij dan iets te veel naar links of rechts leunt met zijn hoofd, zet ik hem weer rechtop, anders klopt het voor mijn gevoel niet. Ik knuffel er tijdens het slapen niet mee. Het is niet echt een zachte knuffel, de vulling bestaat uit van die harde kleine bolletjes. Maar de echte reden waarom ik niet met hem knuffel, is omdat ik niet wil dat hij stukgaat.

Ik ben heel zuinig op Boeboe. Als ik mijn bed verschoon, zet ik hem heel netjes op een tafeltje neer. Ooit kwam de vulling eruit, toen heeft mijn pleegmoeder hem weer dichtgenaaid. Er zit nu ook een gaatje in zijn hand, dus hij moet snel weer gemaakt worden. Ik heb hem ook nog nooit gewassen, ik ben bang dat hij dat niet overleeft. Ik wil ook niet dat hij naar wasmiddel gaat ruiken. Er zit zoveel emotionele waarde aan Boeboe; als jong meisje heb ik hem veel aangeraakt en vastgehouden. Als ik hem in de wasmachine stop, voelt het alsof dat er allemaal niet meer is.

Bedpartners

Mensen die ik ken, kijken niet raar op van Boeboe. Ze kennen het verhaal en ze weten wat hij voor me betekent. Met bedpartners ontstaan er soms wel ongemakkelijke situaties. Ik heb weleens meegemaakt dat iemand niet wilde dat Boeboelaas op bed zat, omdat hij dan het gevoel kreeg dat hij meekeek. Hij gooide hem vervolgens gewoon op de grond. Nou, toen werd ik pissig. Dan mag je van mij echt wegwezen. Dan is het voor mij meteen verpest. Als ik moet kiezen tussen een man of Boeboe, hoef ik geen twee keer na te denken. Boeboe is voor mij veel meer dan een knuffel. Hij is mijn veilige plek, het eerste geschenk uit een liefdevol thuis en mijn stille getuige van pijn én groei. Hij blijft altijd bij mij."

Nooit gewassen

Boeboe zit overdag altijd pontificaal in het midden van mijn bed. Alsof hij over me waakt. 's Nachts zet ik hem naast mijn kussen neer. Als hij dan iets te veel naar links of rechts leunt met zijn hoofd, zet ik hem weer rechtop, anders klopt het voor mijn gevoel niet. Ik knuffel er tijdens het slapen niet mee. Het is niet echt een zachte knuffel, de vulling bestaat uit van die

harde kleine bolletjes. Maar de echte reden waarom ik niet met hem knuffel, is omdat ik niet wil dat hij stukgaat.

Ik ben heel zuinig op Boeboe. Als ik mijn bed verschoon, zet ik hem heel netjes op een tafeltje neer. Ooit kwam de vulling eruit, toen heeft mijn pleegmoeder hem weer dichtgenaaid. Er zit nu ook een gaatje in zijn hand, dus hij moet snel weer gemaakt worden. Ik heb hem ook nog nooit gewassen, ik ben bang dat hij dat niet overleeft. Ik wil ook niet dat hij naar wasmiddel gaat ruiken. Er zit zoveel emotionele waarde aan Boeboe; als jong meisje heb ik hem veel vastgehouden en tegen hem gepraat. Als ik hem in de wasmachine stop, voelt het alsof dat er allemaal niet meer is.